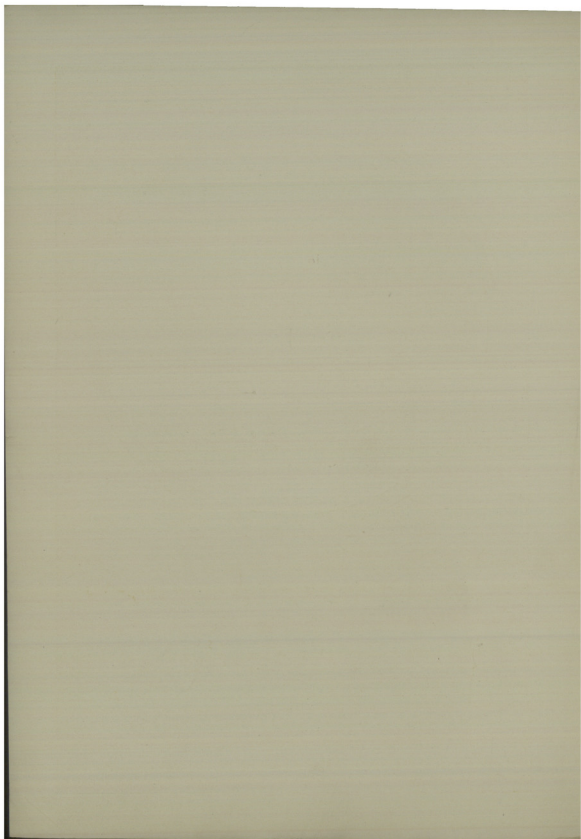




ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ



ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Κυριακή 5 'Ιανουαρίου 1936, ὥραν 11 π.μ. ἀκριβῶς

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

1893 - 1936

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Σ Ο Λ Ι Σ Τ

JAKOB GIMPEL

Πιάνο

*Μετά τὴν ἔναρξιν τῆς Συναντίας ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτραπῇ
μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα.*

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεῖον Α'. Δρχ. 30, Πλατεία, Ἀμφιθέατρον, Ἐξώστης ἡριθμημέ-
νος Δρχ. 25, Διδάδρομος Ἐξώστου, Θεωρεῖον Β' Δρχ. 20, Ὑπε-
ρῶν Δρχ. 15.

Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
καὶ εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια»

Τιμὴ ἀναλυτικῶς προγράμματος Δρ. 5.

9 -

“ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ,, Α.Ε.

**ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ –
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΡΑΦΙ-
ΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ – ΔΙΕ-
ΘΝΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟ-
ΘΗΚΗ**

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Συμφωνία εις Ντο μειζ. αριθ. 82 «L'Ours» JOS. HAYDN
 I. Vivace assai
 II. Allegretto
 III. Menuetto
 IV. Finale. Vivace assai
 *Υπό τῆς ὀρχήστρας
 (πρώτη ἐκτέλεσις)

2. Κοντσέρτο εις φα ἔλασ FR. CHOPIN
 Ἔργ. 21
 I. Maestoso
 II. Larghetto
 III. Allegro vivace
 *Ο κ. Jakob Gimpel καὶ ἡ ὀρχήστρα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. Πάρσιφαλ R. WAGNER
 Θρησκευτικὴ σκηνή
 *Υπό τῆς ὀρχήστρας
4. Πρελούδιο καὶ Φούγκα X. ΠΕΡΠΕΣΑ
 Δι' ὀρχήστραν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 κ. X. Περπέσα
 (πρώτη ἐκτέλεσις)

Πιάνο τῆς Συναυλίας : STEINWAY & SONS
 *Ἀντιπρόσωπος : Ε. Τσαμουρτζῆς

ΑΝΔΡΕΑΣ
"ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ"
ΚΟΙΝΩΝΙΑ



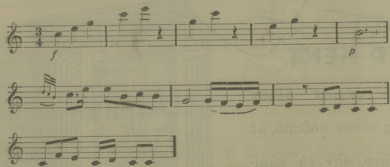
ATHENS RIRAEUS ELECTRICITY CO
4 STADIUM

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ

J. HAYDN

L'Ours

Ἡ ὑπὸ τὴν προσωνομίαν *L'ours* ('*Ἡ Ἀρκούδα*) Συμφωνία τοῦ Χάυδν ἐγράφη τὸ 1786, τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔτος μὲ τὴν «*Roule*». Τὸ γεμάτο μελωδικὸν πλοῦτον κύριον θέμα:

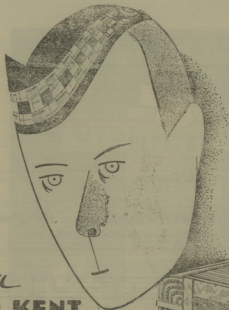


ἐμφανίζει ἐσωτερικὴν φλόγα καὶ δύναμιν. Ὡς ἀντίθεσιν βάζει εἰς αὐτὸ τὸ ἐπόμενον τρυφερόν δευτέρον θέμα:



ΓΚΡΕΚΑ

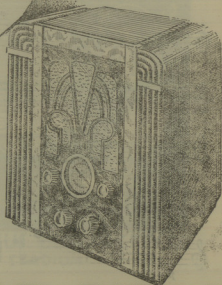
This is London calling



Μέ ένα

ΑΤΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

Μπορείτε ν' άκούτε όλους
τούς σταθμούς τόσο καθαρά, μέ
τόσην πιστότητα, σαν νά εύρί-
σκεσθε στό στούντιο του ραδιο-
φωνικού σταθμού.

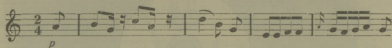


ΑΤΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

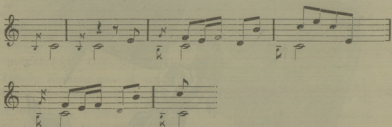
Τὸ χαρακτηριστικὸν ὅμως εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ὅτι ἡ μετά-
 βασις ἀπὸ τὴν πρώτῃν μουσικὴν ἰδέαν εἰς τὴν δευτέραν εἶναι ὄχι
 μόνον μακρά, ἀλλὰ παρουσιάζει καὶ πολὺ πάθος.

Σὺν Andante ἔχει κύριον θέμα λαϊκοῦ χαρακτήρος, εἶναι δὲ
 γενικῶς ἀπλούστερα καμωμένο. Τὸ κύριον θέμα ἀρχίζει ὡς ἑξῆς :



καὶ ἐξελίσσεται ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ τριμεροῦς Lied, ἐκάστου μέ-
 ρους ἐμφανιζομένου μὲ διαφορετικὴν ἐνορχήστρωσιν

Τὸ κυριώτερον καὶ λαμπρότερον μέρος τῆς Συμφωνίας εἶναι
 τὸ *Finale*, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν μορφήν τῆς σονάτας καὶ ὄχι τοῦ
 rondo. Τὸ κύριον θέμα του :



ἐμφανίζεται γεμάτο φαιδρότητα. Τὸ ἰδιαίτερον χρῶμα τοῦ finale
 ἔγκειται εἰς τὸ συνοδεῖον μπάσσο, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τὸ μέρος ἐν-
 τελῶς μόνον διὰ νὰ συνεχίσῃ κατόπιν κάτωθεν τοῦ θέματος.
 Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτὸ μπάσσο ὁμοιάζει μὲ τοὺς βημα-
 τισμοὺς τῆς ἀρκούδας, οἱ Παρισινοί, ὅταν πρωτοῦνκουσαν τὴν Συμ-
 φωνίαν ἐβάπτισαν αὐτὴν «L'ours».

R. WAGNER

Πάροιφαλ

Μέχρι πρὸ εἰκοσαετίας μόνον μερικοὶ προνομιούχοι ἠμποροῦσαν
 νὰ ἀπολαύσουν εἰς Bayreuth, τὰς θείας ἁρμονίας τοῦ Πάροιφαλ.

ΓΚΡΕΚΑ

LINGUAPHONE



Δινασθε πλιον ενις ελαχιουι χρονου
κα μαθετε να ομιλιτε καθε εννη γλωσσαν

ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 6

Αθήνα

ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ 1000 ΔΡΑΜΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΙΣΜΟΣ 1000 ΔΡΑΜΩΝ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 9

Τὸ ἔτος 1913 εἶδεν ἐξαφανιζόμενον αὐτὸ τὸ προνόμιον τοῦ θεάτρου τοῦ Bayreuth, προνόμιον τὸ ὁποῖον ὁ Βάγνερ τοῦ εἶχε παραχωρήσει μὲ εἰδικὸν ἄρθρον τῆς διαθήκης του. Παρελθούσης τῆς τριακονταετίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου τοῦ Διδασκάλου, ὁ Πάροφαλ ἀνίηκει πλέον εἰς τὸ δημόσιον. Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ὀπερὰ τῶν Παρισίων, τὸ θέατρον τῆς Μονναίε τῶν Βρυξελλῶν καὶ ἄλλα πολλὰ Μελοδράματα κατάρθωσαν νὰ ἀνεβάσουν ταυτοχρόνως τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Βάγνερ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1914.

Ὁ Ριχάρδος Βάγνερ ἀπέθανε ἐν Λειψίᾳ τὸ 1883. Ὁ Πάροφαλ εἶνε τὸ τελευταῖον ἔργον του. Ἡ ὑπόθεσις του ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς χριστιανικοὺς θρύλους τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας καὶ ἀπὸ τὸ μυθιτόρημα τοῦ Chrestien de Troyes (1190) *Περσεβάλ ὁ Γκαλοά*. Ὁ θρῦλος τοῦ Ἁγίου Γκράαλ φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν, μὲς τὴν καρδίᾳ τῶν Πυρηναίων, ὅπου κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Μουσαλβάι.

Ὁ θρῦλος τοῦ Γκράαλ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Κύκλου τοῦ Ἁρθούρου, κύκλον ὁ ὁποῖος διαίρεται εἰς δύο μέρη ἐκ τῶν ποιμάτων τῆς *στρογγύλης* λεγομένης *τραπέζης*, ποὺ περιγράφουν τοὺς ἱπποτικούς τῶν ἑρῶτας καὶ τοὺς πολεμικοὺς ἡρωϊσμούς, καὶ ἐκ τοῦ ποιήματος τοῦ Γκράαλ, ἔχοντος χαρακτηῖρα μυστικοπαθεῖ καὶ θρησκευτικὸν καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ τελευταία καὶ ἀρχαιοτέρα ἔκφανσις εἶνε τὸ μυθιτόρημα *Περσεβάλ*. Γκράαλ εἶνε τὸ ποτήριον μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ μαθηταὶ του ἐώρτασαν τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον τὴν παραμονὴν τῶν Παθῶν. Οἱ ἄγγελοι τὸ παρέλασαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μέχρις οὗ εὑρεθῆ ἐπὶ τῆς γῆς μία φυλὴ ἀρκετὰ ἀγνή, ὥστε νὰ τὸ διαφυλάξῃ ὡς παρακαταθήκην. Ἡ οἰκογένεια αὐτῆ εὑρέθη ἐπὶ τέλος· ἀρχηγὸς αὐτῆς ἦτον ἕνας Ἀσιανὸς Πρίγκηψ Περίλ, ὅστις εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Γαλατίαν καὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπόγονοι εἶχαν συνδεθῆ μὲ δεσμοὺς συγγενείας μὲ μερικὰ μέλη τῆς οἰκογενείας κάποιου Βρετανοῦ Πρίγκηπος. Ὁ θρῦλος αὐτὸς δὲν εἶνε τόσο ἀπίθανος ὅσον δυνατὸν νὰ φαίνεται, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐξαγάγῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν νὰ ὑποκαταστήσῃ εἰς τὴν ποιητικὴν εἰκόνα τοῦ μυστηριώδους ποτηρίου τὸ χριστιανικὸν δόγμα.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τοῦ Γκράαλ, ὑπάρχει κάτι τὸ μυστηριώδες καὶ ἄφατον.

Καὶ διὰ νὰ ἀτενίσῃ κανεὶς μόνον τὸ Ἅγιον Ποτήριον ὀφείλει νὰ εἶνε Χριστιανός. Τὸ πολύτιμον αὐτὸ κειμήλιον εἶνε ἄφατον διὰ τοὺς ἀπίστους. Ἐκτὸς τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα παρέχει

Τὸ μεγαλειότερο μουσικο-κινηματογραφικὸ γεγονός τῆς ἐποχῆς θὰ εἶνε ἡ προβολὴ τοῦ ΜΟΥΣΙΚΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΣΤΑ ΝΤΙΒΑ

Τὸ ῥωμάντζο τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ VINCENZO BELLINI με ὅλες τῆς γλυκεῖες μελωδίες ἀπὸ τῆς πειρὸ γνωστῆς του ὄπερας ΝΟΡΜΑ—ΠΟΥΡΙΤΑΝΟΙ κλπ. ποῦ τῆς τραγουδάει ἡ μοναδική, ἡ ἄφθαστη πρωταγωνίστρια τῶν μουσικῶν μεγαλουργημάτων



ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

Συμμετέχουν: Ὁλόκληρος ἡ μεγάλη Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα τῆς Ρώμης, ἡ περίφημος Μικτὴ Χορωδία τῆς Ρώμης.—Αἱ σκηναὶ ἀπὸ τῆς Νόρμα, Πουριτάνους κλπ. ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸ μεγάλο θέατρο τῆς ΣΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΙΛΑΝΟΥ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΑΤΤΙΚΟΝ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ἡ θεά τοῦ Γκράλ, ὡς π.χ. τὴν αἰωνίαν νεότητα, ἀκατανίκητον δύναμιν στῆς μάχης, παρέχει στὸν εὐσεβῆ ἱππότην κάποιαν οὐράνιαν χαράν, μὰ προαίσθησι τῆς αἰωνίας εὐτυχίας. Θεησκευτικὸν στράτευμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἱππότης τοῦ ἱεροῦ Τάγματος, ἔχει συσταθῆ διὰ τὴν ὑπεράσπιον τοῦ Γκράλ. Οἱ κανονισμοὶ τοῦ τάματος τούτου εἶναι ἐξαιρετικῆς ἀστηρότητας. Κάθε σαρκικὸς ἔρως, κάθε ἔνωσις ἔστω καὶ νόμιμος ἀπαγορεύεται ἀπολύτως· οἱ ἱππῶται αὐτοὶ ὀφείλουσι νὰ εἶναι ὑπόδειγμα ἱερότητας καὶ ἀρετῆς. Εἰς Γερμανίαν, ὅπου ὁ μυστικισμὸς τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος παρεῖχε προσφορότερον ἔδαφος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ μυστηριώδους τούτου συμβόλου, ἐκαλλιεργήθη μετὰ μεγαλυτέρας συμπαθείας ὁ θρύλος τοῦ Γκράλ.

Ὁ Πάρισαλ τοῦ Ἑσενμπάχ (1210), ἐνέπνευσεν ἰδιαίτερος τὸν Βάγνερ ὁ ὁποῖος ἠντιλήσεν ἀπὸ αὐτὸν μόνον τὸ θρυλικὸν μέρος ἔξ οὗ ἐδημούργησε, καθὼς σχεδὸν εἰς ὅλα του τὰ ποιήματα, ἓνα ἔργον ἴδιον ἀπὸ ἀπόψεως τύπου καὶ ἰδίως διὰ τῆς ὑπαγωγῆς ὅλων τῶν συστατικῶν παραγόντων τοῦ δράματος εἰς μίαν κυρίαν ἰδέαν, εἰς ἓνα σύμβολον.

Ἴδου ἡ περιλήψις τῆς 1ης πράξεως τοῦ Πάρισαλ: Οὐράνιοι ἀπεσταλμένοι τοῦ Σωτῆρος κατῆλθον πρὸς τὸν βασιλέα Τιτουρέλ κάποιαν νύκτα ἁγίαν καὶ ἐπίσημον διὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰ πολυτιμότερα λείψανα τῶν Παθῶν: τὸ *Ποτήριον*, τὸ ἅγιον καὶ θανάτουργον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπιεν κατὰ τὸ Μυστικὸν Δεῖπνον, καὶ ὅπου ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἔρρευσεν τὸ θεῖον του αἵμα' τὴν *λόγγην* μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἐκέντησαν. Διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὰ λείψανα ταῦτα ὁ βασιλεὺς Τιτουρέλ ἀνήγειρε τὸν ναὸν τοῦ Μονσαλβάτ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο δεκτοὶ ὡς ἀδελφοὶ μοναχοὶ μόνον ἄγιοι καὶ ἄσπιλοι ἱππῶται. Ἐνας ἐν τούτοις δὲν ἔγινε δεκτός, διότι δὲν εἶχε τὴν καρδίαν καθαρὴν, ὁ Κλίνισσορ, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπεσύρθη σὲ μὰ κοιλάδα διὰ νὰ ἐξιλεωθῆ καὶ ἐξαγιοθῆ· ἀδυνατῶν ὅμως νὰ καταστείλῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκός, ἤγειρεν ἐγκληματικὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γκράλ ῥίπτων ἀνάθεμα σ' ἐκείνους ποῦ τὸν ἐφύλασσον. Τότε ἀντελήφθη μὲς στὴν ὀργὴν του ποιά μαγικὴ δύναμις εἴμποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ ἢ ἐπαίσχυντος θυσίᾳ του καὶ συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ μεταβάλῃ τὰς χέρσους ἐκτάσεις εἰς ἓνα κήπον ἡδονῶν ὅπου διηγιώτῳ γυναικὲς ἐξωπικοῦ κάλλους. Ἐκεῖ ἀναμένει τοὺς ἱππῶτας τοῦ Γκράλ καὶ προσήλυτιζει ὅσους εἴμπορεῖ. Ὅταν ὁ Τιτουρέλ, γηράσας, ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὸ στέμμα τοῦ Μονσαλβάτ

60

ΕΤΩΝ

ΚΡΑΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ!



Τὰ κύτταρα φθείρονται!
Οἱ μῦς χαλαροῦνται!
«Νωθρό τὸ αἷμα, ἡ καρδιά, τὰ νεῦρα».

Ἡ ἀνθρωπίνη μηχανὴ ἐργάζεται λίγο ἀλλὰ φθείρεται πολὺ! Καὶ ἡ φθορὰ πρέπει ν' ἀναπληρωθῆ καταλλήλως! Μὰ τὸ στομάχι εἶνε κουρασμένο. Δέ μπορεί νὰ κατεργασθῆ, ὅπως πρὶν, τὰς τροφάς, ποῦ τοῦ ἔδιδαν ζωή.

Γι' αὐτὸ, ἀν ἡ ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ ἦταν προηγουμένως χρῆσιμη. Τώρα εἶνε ἀ-πα-ραί-τη-τη! Εἶνε ἡ μόνη τροφή, ποῦ βοηθεῖ τὴν πέψιν καὶ παρέχει ὅλα τὰ θρεπτικὰ στοιχεῖα, ἀπαραίτητα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Κάθε φλυτζάνι ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗΣ εἶνε μία ἰσχυρὴ «ἐνέσις ζωῆς».

ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

ΤΟ ΤΟΝΩΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΤΟΝΩΤΙΚΩΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ καλὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα

DR A. WANDER, S. A. BERNE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ

ὉΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ: 25 848

εις τὸν νιόν του Ἀμφόρταν, ἐκείνος ἐξήτησεν νὰ ἀναστειλῆ ἀμέσως τὴν πρόσodon τῆς διαβολικῆς αὐτῆς πληγῆς. Ἐλαβε τὴν θαυματουργὸν λόγχην καὶ ἐβάδισε πρὸς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κλίγγσορ, ἐκεῖ ὅμως μία γυναῖκα θαυμασίας καλλονῆς τὸν ἐσαγήνευσε καὶ τὸν ἐμάγευσε. Ἐνῶ δὲ ἀνεπαύετο μεθυσμένος εἰς τὰς ἀγκάλας της, πίπτει ἡ λόγχη του, τὴν ὁποίαν ἀρπάζει ὁ Κλίγγσορ καὶ φεύγει γελῶν. Ἀπὸ τότε ὁ Ἀμφόρτας ἔχει στὴν πλευρὰν του πληγὴν τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐπουλώσῃ. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀμφόρτας ἐνῶ προσηύχeto γονατιστὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ ἐξῆρται σωτηρίαν ἀπὸ τὸν Ὑψιστον, εἶδε νὰ περιβάλλῃ τὸν Ἰκράαλ λαμπρὸς φωτοστέφανος καὶ ἤκουσεν ἀπὸ ἐν φάντασμα τὰς λέξεις : «Ἀνάμενε τὸν ἐκλεκτόν μου, τὸν ἀγνόν καὶ ἀπλὸν ἄνθρωπον ποῦ ἡ ἀγάπη θὰ καταστήσῃ σοφόν», τὴς ὁποίας εἶδε καὶ γραμμένas μὲ πύρινα γράμματα. Ἡ διήγησις αὐτῆ γίνεται στὴν ἀρχὴν τῆς 1ης πράξεως ἀπὸ τὸν Γκουρνεμάντς καὶ μᾶς διαφωτίζει περὶ τῶν βάσεων τοῦ δράματος. Ἡ ἄφιξις τοῦ Πάρσιφαλ, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὸ καλόν, τὸ κακόν, τὸ λόθεν ἔρχεται καὶ ποῖος εἶνε, γεννᾷ ἀμφιβολίας στὴν ψυχὴν τοῦ Γκουρνεμάντς, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι βλέπει στὸ πρόσωπον τοῦ Πάρσιφαλ, τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Θεοῦ: «τὸν ἀγνόν καὶ ἀπλὸν ἄνθρωπον ποῦ ἡ ἀγάπη θὰ καταστήσῃ σοφόν» καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ Ἱερόν.

.....

Ἀκούονται ἤχοι κωδῶνων καὶ σαλπύγων, οἱ ὁποῖοι ὀλοὲν πλησιάζουν· ὁ Πάρσιφαλ εὐρίσκεται μέσα εἰς μίαν ἀχανῆ αἰθουσαν σκεπασμένην ἀπὸ φραινὸν θόλον. Οἱ ἤχοι τῶν κωδῶνων φεύγουν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ θόλου τούτου. Ὁ Πάρσιφαλ εἶνε θαμβωμένος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεάματος ποῦ παρουσιάζεται στὰ μάτια του, καὶ ὁ Γκούρνεμαντς τὸν παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς ἕνα συλλάβῃ εἰς τὴν στάσιν του τὴν ἀναμενομένην ἀποκάλυψιν.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἀνοίγονται δύο θύραι, ἀφίρουνσαι νὰ περάσουν δύο σειραὶ ἱπποτῶν, μὲ στάσιν σοβαρὰν καὶ εὐλαβῆ καὶ νὰ τοποθετηθοῦν λέριξ ἀπὸ τὰς τραπέζας ὅπου εὐρίσκονται κύπελλα. Ἐτοιμάζονται νὰ ἐορτάσουν τὴν ἀγάπην, ὅπως εἶχε ζητήσει ὁ Σωτήρ.

Ἐπιπλέον ἀπὸ αὐτοὺς ἐμφανίζεται ἡ πομπὴ τοῦ βασιλέως, κατακεκλιμένου ἐπὶ φορείου καὶ συνοδευομένου ἀπὸ ὑπηρέτας καὶ ἱππότες. Τοποθετοῦν τὸν Ἀμφόρταν ἐπὶ εἰδικῆς κλίνης, εἶδος βωμοῦ, ὅπισθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκεται ἕνα σκοτεινὸν παρεκκλήσιον

ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Τιτουρέλ, προσκαλοῦσα τὸν δυνατῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ μυστήριον..... Ὁ Ἀμφόρτας ἰκετεύει εἰς μάτην: ἡ φωνὴ τοῦ Τιτουρέλ ἀκούεται ἐκ νέου, διατάσσουσα ν' ἀποκαλυφθῇ ὁ Γκράαλ.

Τὰ παιδία ἀποκαλύπτουν τὸ κιβώτιον μὲ τὰ ἅγια λείψανα καὶ ἀνασύρουν τὴν Μετάληψιν. Ὁ Ἀμφόρτας βυθίζεται εἰς θεομηνίαν προσευχὴν, κλίγων πρὸ τοῦ ἁγίου κυπέλλου· πανηγυρίζει τὸν Μυστικὸν Δείπνον τοῦ Μονσαλβάτ· πυκνὴ σκαὶ πλημμυρίζει τὴν αἴθουσαν καὶ μία ἀκτίς οὐρανόθεν φωτός, κατερχομένη ἐκ τοῦ θόλου, φωτίζει τὸ Ἅγιον Ποτήριον. Τότε ὁ Ἀμφόρτας, ἐνώπιον τῆς γονυπετοῦς ὀμηγύρωος, σηκώνει τὸν Γκράαλ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ σκότος διασκορπίζεται, γίνεται ἡμέρα καὶ ὅλα τὰ ποτήρια εὐρίσκονται γεμισμένα μὲ οἶνον, ἐνῶ πλησίον εἰς ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἓνας ἄρτος. Οἱ ἱππῶται κιάθονται περίξ τῆς τραπέζης, ἐνῶ ἀκούονται αἱ φωναὶ τῶν ἐφήβων, οἱ ὁποῖοι ἔμνοῦν τὸν Ὑψιστον.

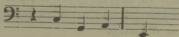
Ὁ Γκούρνεμαντς θέλει νὰ βάλῃ νὰ καθίσῃ κοντά του ὁ Πάρισαλ· αὐτὸς ὅμως, βυθισμένος, δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν πρόσκλησιν ἀπὸ τῆς ἀφιξείας του εἶνε ἀκίνητος, ὀρθός, στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ οἰοεὶ κατάπληκτος.

Οἱ ἱππῶται, μετὰ τὴν μετάληψιν, ἀσπάζονται ἀλλήλους ἀδελφικῶς... Ἡ ἡμέρα σβύνει ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ οἱ κώδωνες ἀκούονται ἀκόμη.

Ὁ Πάρισαλ πάντοτε ἀκίνητος, μένει βυθισμένος εἰς ἕκστασιν. Ὁ Γκούρνεμαντς, μὴ ἀντιλαμβανόμενος τὸ τί συμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐφήβου, τὸν πίνει ἀποτόμως ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν ἐκδιώκει τῆς αἰθούσης, ὡς ἀνάξιον νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον.

Ἡ μουσικὴ ἀπόδοσις τῆς εἰκόνας ταύτης εἶνε κυρίως συμφωνικὴ καὶ μᾶς παροσιάζει ὡς κύριον θέμα τοὺς ἤχους τῶν κωδῶνων τοῦ Γκράαλ:

8v bassa

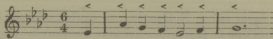


Ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων καθαρώς θρησκευτικῶν θεμάτων, ἐν ἑτέρον χαρακτηριστικὸν θλιβερόν θέμα, τὴν Ἐπίκλησιν πρὸς τὸν Σωτῆρα.



Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἰντερμέτζο αὐτοῦ, τὸ θέμα τοῦ *Λείπνου* εἰς τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ παραστώμεν, λαμβάνει ἐξέχουσαν θέσιν, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν οἱ *Κωδωνες*, σημαίνουν με ὅλην τὴν δύναμιν, εἰσάγουσαι ἡμᾶς εἰς τὸ ἱερὸν.

Ἐπὶ ἐπιβλητικοῦ ρυθμοῦ, οἱ ἱππῶται πορεύονται πρὸς τὸν *Γκράαλ*: καὶ τοποθετοῦνται περὶ τὰς τραπέζας· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ, με διπλὸν βῆμα, νεαροὶ ὄπλοφόροι, εἰσέρχονται ἐπίσης καὶ λαμβάνουν θέσιν. Φωναὶ νεανικαί, σχηματίζουσαι τριπλοῦν χορὸν, τοποθετημέναι εἰς τὸν θόλον ψάλλουν τὴν *Ἐπίκλησιν πρὸς τὸν Σωτῆρα*, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα παρουσιάζει σποραδικῶς φθόγγους ἀπὸ τὴν *Λόγγην* καὶ ὑστερα τὰς ἀρμονίας τοῦ *Γκράαλ*. Ἄλλη μὲν χορφεῖα, ἀπὸ τοῦ θόλου, ἐκτελεῖ ἐν εἴδει χορικοῦ, (choral), τὸ θέμα τῆς *πίστεως*.

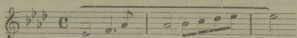


Τὸ θέμα τοῦ *Λείπνου* ἀκούεται πάλιν ἐν ὅλῃ του τῇ μεγαλοπρεπεῖα, ὅπως ἀκριβῶς κατὰ τὸ *Προλόγιον* τοῦ ἔργου, με τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν βιολίων, ψάλλεται ὑπὸ τῶν παιδιῶν.

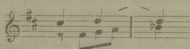
Ἀκούεται ἐκ νέου τὸ θέμα τῶν *Κωδωνῶν* τότε αἱ τρεῖς χορφεῖα πρῶτον ἢ τῶν Παιδιῶν, κατόπιν ἢ τῶν Νεανίσκων καὶ τρίτον ἢ τῶν ἱπποτῶν, ψάλλουν ἕνα ἕμνον εὐχαριστίας. Εἶτα ἀντιστρόφως πρῶτον οἱ ἄνδρες, κατόπιν οἱ ἔφηβοι καὶ ἐν τέλει τὰ παιδιά, κάμνουν μίαν ἐκδήλωσιν πίστεως καὶ ἐλπίδος ἐπὶ συγχορδιῶν τοῦ θέματος τοῦ *Γκράαλ*, τὸ ὁποῖον θὰ χαθῆ σιγά, σιγά, εἰς τὰ ὕψη τοῦ θόλου.

Ἡ πομπὴ τοῦ βασιλέως ἀποσύρεται, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς ἤχους τῶν *Κωδωνῶν* τοῦ *Γκράαλ*. Ὁ Γκούρνεμαντς καὶ ὁ Πάρσιφαλ μένουσιν μόνοι καὶ ἡ ὀρχήστρα διὰ περιέργου συνδυασμοῦ παρουσιάζει τὰ θέματα τῆς *ὑποσχέσεως*, τῆς *ἐπικλήσεως* πρὸς τὸν

Σωτήρα, τοῦ Πάρισαλ καὶ τοῦ Κύκρον· ὅταν ὁ Πάρισαλ ἐκδιωχθῆ καὶ μείνει μόνος ὁ Γκούρνεμαντς, μέσα εἰς τὴν ἔρημον σκηπὴν, ἀκούεται ἡ προφητικὴ φωνὴ τῆς Ἑποσχέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν εἶδει οὐρανιας ἡχοῦς, ἀπαντοῦν ἐκ τοῦ θόλου, τὰ θέματα τοῦ Γκράιλ :



καὶ τῆς Λόγγης :



X. ΠΕΡΠΕΣΑ

Πρελούδιο καὶ Φούγκα

Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. X. Περπέσα, τὸ ὁποῖον σήμερον ἐκτελεῖται, ἀποτελεῖται ὀπὸ ἐν Πρελούδιο καὶ μίαν Φούγκαν δι' ὄρχηστρα. Τὸ «Πρελούδιο», ἕνα Andante, θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ ὡς Τραγοῦδι δι' ὄρχηστρα. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Andante εἶνε μελαγχολικόν, ἀλλὰ γρήγορα ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν αὐτὴν καὶ καταλήγει εἰς θριαμβευτικὸν θέμα ἐμβατηρίου. Τὸ θέμα τοῦτο συνδυάζεται μὲ τὰ θέματα τοῦ πρῶτου μέρους διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα κορύφωμα ἐν εἶδει ἐκστάσεως. Μετὰ τὸ κορύφωμα αὐτὸ ἀκολουθεῖ μιά Coda, ἡ ὁποία πιανίσσимо μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν φούγκαν.

Εἰς τὴν φούγκαν ἀναπτύσσονται στενῶς θεματικῶς αἱ μελωδία τοῦ πρελούδιου : Ἡ φούγκα καταλήγει εἰς διπλὴν φούγκαν ἡ ὁποία περιλαμβάνει ἀντιπικτικῶς ὅλα τὰ θέματα τοῦ ἔργου, διὰ νὰ φθάσῃ ἐκ νέου εἰς ἕνα κορύφωμα καὶ νὰ τελειώσῃ μὲ τὸ θριαμβευτικὸν θέμα τοῦ ἐμβατηρίου.

